

forslaget for utjenligt til sanering af økonomien, men for direkte skadeligt.

Tilskuddet til arbejdsgiverne på 1,9 milliarder kr. skal udredes af skatteyderne. Der ved bliver de nødvendige lettelser af skattebyrden for lønmodtagerne yderligere vanskeliggjort.

Forslaget bidrager således til forværring af den sociale balance, medens dets omkostningsdæmpende virkninger må anses for mere end tvivlsomme. Mindretallet vil derfor modsætte sig lovens vedtagelse.

Et femte mindretal (Poul Westergaard (DR)) indstiller lovforslaget til *forkastelse* med følgende begrundelse:

Lovforslaget angives at være et led i regeringens pris- og omkostningsdæmpende politik, men da de øvrige led i en sådan politik ikke for nærværende foreligger fuldt oplyst for udvalget, er det alene muligt at tage isoleret stilling til det foreliggende lovforslag, hvilket må beklages.

Lovforslaget vil overføre 1,9 mia kr. fra statskassen til Danmarks arbejdsgivere med enkelte undtagelser, jfr. lovforslagets § 2, stk. 1 og 2, således også til en række virksomheder og institutioner, der ikke er egentlige erhvervsvirksomheder (private skoler, faglige sammenslutninger, arbejdsgiverforeninger, politiske og velgørende foreninger — for blot at nævne enkelte eksempler). Andre forhold lige vil skattetrykket vokse med samme 1,9 mia kr. eller begrænse mulighederne for skattelettelser tilsvarende. Da skattetrykket i forvejen er for stort og utvivlsomt virker i retning af at drive omkostningerne i vejret gennem skatternes overvæltning på priserne og ved at stimulere til yderligere lønglidning, er en forøgelse af statsudgifterne som den foreslåede særdeles uheldig og stridende imod lovforslagets formål.

Idet regeringen synes at se bort fra sådanne virkninger af de til ydelsen svarende skattebyrder, udtrykkes i bemærkningerne til lovforslaget forventninger om en omkostningsdæmpende virkning af et sådant arbejdsgivertilskud. Arbejdsministeren har over for udvalget oplyst, at den omkostningsdæmpende virkning forventes at ville svare til 1-1½ dyrtidsportion pr. september 1974 og muligvis yderligere ½-1 dyrtidsportion pr. marts 1975. Disse forventninger

bygger på den forudsætning, at *hele* arbejdsgivertilskuddet (1,9 mia kr.) bruges til nedsættelse af priserne på det danske hjemmemarked, dels i kraft af den almindelige pris-konkurrence og dels i kraft af en forventet skærpet prislovgivning.

Denne forudsætning for lovforslaget kan af flere grunde ikke være rigtig: *For det første* går en del af tilskuddet som nævnt til virksomheder, der ingen produkter markedsfører, og som heller ikke er underkastet nogen kontrollovgivning vedrørende deres omkostningsdækning. *For det andet* må det forekomme helt utænkeligt, at erhvervsvirksomheder, der kun markedsfører en lille del af deres produktion (eller slet ikke) på hjemmemarkedet og hovedparten (eller det hele) på eksportmarkederne, skulle kunne tvinges til at lade deres tilskud bruge fuldt ud til en nedsættelse af deres (evt.) priser på hjemmemarkedet og derved sælge til priser, som ikke ville levne konkurrerende virksomheder med en anden afsætningsstruktur nogen mulighed for omkostningsdækning. En sådan statsforvriddning af prisdannelsen ville, om den blev søgt gennemtvunget, få helt uoverskuelige følger for Danmarks erhvervsliv og for beskæftigelsen, og den ville i øvrigt ikke på nogen måde kunne forbedre eksporterhvervenes konkurrenceevne. *For det tredje* må tilskudsordningens kortvarige karakter sammen med udsigterne for erhvervenes produktionsvilkår på lidt længere sigt gøre det usandsynligt, at tilskuddene i almindelighed vil slå igennem på priserne i nævneværdig udstrækning. Heller ikke, selv om prislovgivningen skærpes yderligere og suppleres med flere offentlige prisinstruktører og kontrollanter.

Forudsætninger for forventningerne til lovforslagets prisdæmpende virkning må derfor siges at være helt urealistiske og uden sammenhæng med erhvervenes afsætnings- og prispolitik, som den faktisk er tilrettelagt.

Når yderligere tages i betragtning, at ca. 80 pct. af arbejdsgivertilskuddet betales af lønmodtagerne gennem deres skatter, og de psykologiske virkninger heraf på lønforhandlingerne i foråret 1975, er det forståeligt, at forslaget i den forventede politiske sammenhæng har mødt massiv modstand fra erhvervslivet.

Det bemærkes i øvrigt, at retsforbundets gruppe den 24. januar 1974 har fremlagt en